

harde at honorere dem. Det vilde være i den Grad stridende mod, ikke blot den her hos os tilvante finansielle Ordning, men jeg tør sige med al god finansiell Ordning at overlade kommunale Autoriteter frit og ukontrolleret at raade over Statskassens Penge, uden en Gang selv at være økonomisk interesserede i Resultatet, som de jo ikke vilde være efter dette Forslag, idet de ikke selv havde at bidrage nogen Kvota. Jeg tror umuligt, at dette kan have været den ærede Forslagsstillers Mening, men er det ikke Meningen, saa kan Meningen kun være den, at dette: „igennem Skoleraadene“ er at forstaa saaledes, at Skoleraadene træde op som indsamlende disse Tilfælde og indsendende dem til Finansministerens Afgjørelse paa samme Maade, som Finansministeren afgjør i Detail enhver anden Lønningsbestemmelse, Pensionsbestemmelse o. s. v. Jeg skal isvrigt ganske tiltræde de Antydninger, der kom frem fra det ærede Mindretals Ordfører om, at det ikke byder uovervindelige Vanskeligheder at rette Fordelingsmaaden saaledes, at denne Anke fra min Side ikke mere kommer til at træffe; men jeg har troet, det vilde være rigtigt og i selve Sagens Interesse, at jeg allerede paa dette Tidspunkt gjorde opmærksom paa, at Forslaget, som det nu er affattet, byder denne Vanskelighed. Jeg kan meget godt forstaa, at man ikke finder det rigtigt at lade Lærerne ubetinget vente paa Tilleg og Forbedring i deres Kaar, indtil man maatte kunne enes om en Række andre Bestemmelser, Skolevæsenet vedkommende, og jeg beder ogsaa mine Bemærkninger, eller om man vil kalde dem, Indvendinger opfattede paa den Maade, at det ikke er Bemærkninger, der ere gjorte for at hindre, men at det netop er Bemærkninger, der ere gjorte for at lette. — Dermed er jeg vistnok færdig med de ikke mange Ændringsforslag, der vedkomme Finansministeriet.

Joruden Ændringsforslagene har det ærede Udvalg fremsat en Del Bemærkninger i Anledning af Finanslovsforslaget. — Den første Bemærkning angaar Østersfiskeriet i Limfjorden, med Hensyn til hvilket Finansudvalget har faaet Indtrykket af, at der var en mærkelig Tilbagegang i Udbyttet af dette Fiskeri. Jeg skal Intet indvende mod de af den ærede Ordfører nævnte Tilførelser, og jeg skal med Hensyn til dette Emne indskrænke mig til at gjøre den ene Bemærkning, at en Tilbagegang i Østersproduktionen jo kan skyldes to forskellige Omstændigheder, enten en for stærk Benyttelse af selve Fiskeriet eller andre Naturforhold,

som man slet ikke er raadig over eller har nogen- somhelst Indflydelse paa. At saadanue Naturforhold paa en mindre heldig Maade have indvirket paa Østersbestanden i Limfjorden, er givet, men jeg tror, at de Forhold, som have indvirket skadeligt i den Henseende, ere af den Bestaffenhed, at der i alt Fald ikke er nogen Sandsynlighed for, at de ofte ville gjentage sig, men i ethvert Tilfælde, der staaar man magtesløs. Hvad det Andet angaar, om Tilbagegangen skulde skyldes en hensynsløs Benyttelse af det nuværende Østersfiskeri, da vil jeg gjøre opmærksom paa, at Fiskeriet jo hvert Aar bliver drevet efter en forud vedtagen Plan, der skal foreslaas af Forpagterne, men bliver vedtagen af Finansministeriet, og at baade Fiskerikontrolens Opmærksomhed lige saavel som ogsaa den særlige Sagtyndige, Ministeriet har at støtte sig paa, hans Opmærksomhed er fuldt henledet paa Nødvendigheden af ikke at drive Østersfiskeriet ud over det Maal, som selve Østersbestanden kan antages at taale. Det er jo isvrigt en Selvfølge, at i samme Forhold, som Fiskeriet giver et mindre Udbytte for Forpagterne, der jo ikke sidde for en ganske lille Afgift, i samme Forhold voxer Fristelsen til at foregribe det kommende Aars Indtægter ved allerede nu at benytte Østers, der ikke ere fuldt modne, og at i samme Forhold, som denne Tilbøielighed voxer, i samme Forhold maa ogsaa Kontrolens Paapasselighed tiltage og dermed tillige de Kræfter, som man raader over, tages mere i Brug. — Jeg maa meget paaføjnne, at der ikke er lagt mig Hindring i Veien for en hurtigere Fremme af Skovreguleringen paa Statsfjoddistrikterne, idet jeg anser det for at være nødvendigt, at man nogenlunde hurtigt kommer over denne Regulering. Der som man skulde have fortsat Arbeidet med den i Forpaaregnede Kraft, vilde de sidste Distrikter komme til at vente paa deres Omregulering langt ud over den ved den foregaaende Regulering paaregnede Tid, et Forhold, som i og for sig er uheldigt, idet der saa i den mellemliggende Tid maa bestyres uden nogen fast lagt Plan. Jeg tror, at det er heldigt, at Planerne kun lægges for et kortere Tidsrum, thi det maa jo erindres, at disse Skovreguleringer have det dobbelte Formaal, ikke blot det at beregne og bestemme, hvor stor en Hugst der skal finde Sted i den nærmest kommende Tid for det paagjældende Distrikt, men tillige ogsaa det at bestemme Behandlingen af Distriktet i mange andre Retninger. Nu forekommer det mig